

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXIX. S. Michael Archangelus. Fecit potentiam in brachio suo: dispersit superbos mente cordis sui: deposuit potentes de sede, & exaltavit humiles. Luc. 1. v. 51.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

et operibus mundanis, ut solent A-
peccata, qui sunt *vasa ira apta in in-*
firmam. Rom. 9. v. 22. Retro cedit,
qui eo redit simplici desiderio: hunc
peniter aratro admovisse ma-
nam, & sic coram DEO non differt
ab eo, qui retraxit. Ita semper insti-
ta foriter, etiam animo, in proposi-
tione DEI servitio. *Non recessit retrò*

cor nostrum. Pl. 43. v. 19. hoc enim
est aratrum, à quo manum tollere non
oportet, quidquid accidat. Pluri-
mum hinc pendet, tota pendet aeter-
nitas. *De mane usque nunc sicut in a-*
gro, & ne ad momentum quidem domum
reversa est. Ruth. 2. v. 7. sic agat,
quisquis vult consequi gratiam Do-
mini sui.

XXIX.

S. Michael Archangelus.

*Fuit potentiam in brachio suo: dispersit superbos mente cordis sui:
deposuit potentes de sede, & exaltavit humiles.* Luc. 1. v. 51.

Considera, quomodo DEUS
cunctis seculis semper fuerit
persecutus superbiam. at si unquam
id, id certe demonstravit in ipsis
eius incanabulis, hoc est, in Cælo
Empyreo. ibi primam sortita est infe-
lix originem suam in mentibus Ange-
lorum DEO rebellium, sed quamprimum
etiam præceps ruit fulminata è
Cælo tam sublimi in tam profundum
barathrum abyssi. Itaque verba, quæ
hodie meditanda propono, non mor-
taliter tantum vel mysticè, sed etiam
literali sensu maxime alludunt ad il-
lam tremendam justitiam, quam Deus
etiam exercuit in Spiritus tam subli-
mes, quando propter superbiam deli-
ctum, non solum è lumini sedibus eos
destruxit, sed velut mancipia vilissi-
ma condemnavit ad catenas, & com-

pedes, imò pro illorum habitatione
infernum condidit, carcerem tam ob-
scuro. Beatum te, si contempla-
tione tam horrenda Catastraphæ ve-
rum sumeres horrorem ejus vitij, quod
tot malorum causa extitit? Certè
Christus, cum vidit nonnihil super-
bire discipulos prodigijs, quæ patra-
bant, quamvis in virtute sui nominis:
Reversi sunt cum gaudio dicentes: Do-
mine etiam demonia subjiciuntur nobis
in nomine tuo: aliud non egit ad re-
primendos illorum sensus, & retun-
dendos, quam ut refricaret memo-
riam lapsus gravissimi, quo Lucifer
ob superbiam de Cælo cecidit, lapsus,
inquam, qualis est fulminis, hoc est,
velocis, præcipitis, terribilis, irrevoc-
cabilis: Et ait illis: *Vidi Satanam*
sicut fulgur de Cælo cadentem. Luc.
10. v.

Uuu u 2

10. v.

10. v. 17. Tu ergo disce sapere hoc exemplo. Si enim DEUS Angelis peccantibus non pepercit, sed rudentibus Inferni detractos in Tartarum tradidit cruciandos; de te quid fiet vilissimo terræ vermiculo, si factum similem præ te feras? 2. Pet. 2. v. 4.

2. Considera, quomodo Angeli DEO rebelles quasi per antonomasiam hic vocentur superbi. Dispersit superbos &c. quia Spiritus superbi magis nunquam comparuerunt in Mundo. Sufficiat dicere, quod ab iniquo ductore suo Lucifero inducti ad tantam omnes potentiam aspirarent, ut se ipsis fieri vellent similes DEO: *Similis ero Altissimo*. If. 14. v. 14. se ipsis, inquam, nam ceterum omnes Angeli boni, quamprimum in fidelitatis suæ præmium fuerunt assumpti ad visionem beatam, talem consecuti sunt similitudinem, quæ illam comitatur. at non ambiebant eam per se consequi. Si ambiebant, uti probabile est, cum à DEO ipsis proponeretur in præmium, ambiebant consequi per merum gratiæ donum, non naturæ. Solum angeli mali tam superbi fuerunt, ut eam viribus suis consequi sperarent: *Elevatum est cor tuum in robore tuo*. Ezech. 28. v. 5. & sic dicuntur voluisse pares esse DEO: *Elevasti cor tuum, & dixisti: DEUS ego sum*. Ezech. 28. v. 2. Quia eò aspirabant, ut possent, quemadmodum DEUS ex se beare seipso. Jam verò superbos istos dispersit DEUS à cogitationibus corde suo conceptis.

id quod præsentibus experienter vobis: *Dispersit superbos mente cordis sui*. Tantundem est dicere: *Dispersit superbos mente cordis*, ac: *Dispersit superbos e mente cordis*, hoc est, & *voluntatis cordis*, & *cogitationibus cordis*, & *eo*, quod *meditabantur in corde suo*. Siquidem mens cordis, si rite percipimus, aliud non est, quam designationes, quas in se ipsa voluntas nominat. Vide igitur, an non verè Dominus eos disperserit à machinationibus ejusmodi. Sperabant autem illic consistere in throno ipsius DEI, æqualibus propè circumfusis splendoribus; & deinde inventi sunt quasi à DEO, eique omnino dissimiles & diffformes torqueri in tenebris profundissimæ abyssi. *Dicebam in conspectu tuo: in Cælum conscendam &c. & rursus in infernum detractus, in profundum Laci*. If. 14. v. 15. Tu verò disce ex hoc loco, in quo consistat grave malum superbiæ. omnino consulte, quod quis aspiraretum ad sedes altissimas. quæ enim aliorum cogitari possunt eà, ad quam in Paradiso aspiramus? nempe quam sibi Lucifer & suis affectis deprecabatur, ut sibi reddamur DEO, nisi forte nos decipiat, qui dixit: *Similes ei erimus*. quippe sicut ipse se videt in se ipso, quod ei beatitudinis est causa; ita nos speriter ibi eum videbimus, nos, in nunc in terra solemus in imagine beatitudinis. *Similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est*. 1. Jo. 3. v. 2. hæc verò nos inter & Luciferum distinet

serenita est, quod ille ed perringere
 voluit suis viribus, uti S. Thomas
 dicit i. p. q. 63. a. 3. & alijs locis
 pluribus: nos non nisi ope gratiæ id
 consequi velimus. Huic insitens
 incipio aspira sanè ad celsissimam
 altitatem, quæ superes omnes, ad
 summam puritatem, ad summam
 prosperitatem, summam obedientiam,
 ad etiam ad summam contempla-
 tionis donum: non est ista superbia:
Amalamin charismata meliora. I.
 Cor. 12. v. 31. at semper animo im-
 pectum habe grande illud dictamen,
 ut ex teipso nihil posse. *Non sumus
 sufficientes cogitare aliquid à nobis, sed
 omni sufficientia nostra ex DEO est.*
 1. Cor. 7. Pete à DEO, ut continuo
 daret tibi sanctissimâ gratiâ suâ, ad
 eam recurre, illi te commenda, quo-
 rum momento debilitatem tuam con-
 vertare, & tum aspira, quantum vo-
 les, ad ejus similitudinem cum Luci-
 fero, non ideo superbus eris ut ille,
 sed verè humilis, hoc est, modestus
 simul & magnanimus.

2. Considera, quomodo Angeli
 predesti, qui nitebantur consequi vi-
 cios naturæ illud magnitudinis fa-
 stigium, quod nulli rei create per
 naturam convenire potest, quia in eo
 consistit, ut per visionem beatam si-
 non pares, saltem similes reddamur
 DEO in sua gloria, iusto supplicio
 non tantum ab ea magnitudine sint
 exclusi, ad quam non nisi per gratiam
 perveniri potest, sed etiam alterâ pri-
 vati, quam jam possidebant per na-

turam. Proinde postquam dictus est
 Dominus *disperisse superbos mente
 cordis sui*, dum non permisit eos con-
 sequi beatitudinem naturali superio-
 rem, quam sibi stultè promiserant;
 additur præterea: *Deposuit potentes
 de sede*, quia insuper privavit beati-
 tudine naturali, quæ fruebantur. *Po-
 tentes* hoc loco demones vocantur per
 Ironiam, non quod per naturam non
 habeant potentiam etiam maximam,
 sed quia stultè affectabant multò majore-
 rem, cum crederent se posse suis pen-
 nis evolare in ipsum thronum Divi-
 num. Jam verò isti, ut ut potentes,
 non solum ad talem thronum evecti
 non sunt, sed etiam probrosè depositi
 proprijs, & sic ad inferos relegati, è
 puris sordidi, è bonis mali, è pulchris
 fœdi, è splendidis obscuri. *Quomo-
 do cecidisti de Cælo Lucifer, qui ma-
 nè oriebaris?* Il. 14. v. 12. atque ut
 hoc supplicium fieret illis acerbius,
 quid fecit DEUS? Dedit eorum se-
 des hominibus, qui tantò erant infe-
 riores ipsis, ut ad eum conspectum
 superbi tabescerent invidia. hinc non
 dicitur: *Deposuit sedes potentum*, sed
deposuit potentes de sede, quia sedes
 Angelorum illis servata sunt homi-
 nibus, qui eam DEO subjectionem
 præstarent, quam priores legitimi
 possessores eorum sedium renuebant.
 Tu interim etiam hinc discè, qualis il-
 la sit virtus, quæ maximè te prove-
 her ad Angelorum sedes, nempe Hu-
 militas. *Deposuit potentes de sede, &
 exaltavit humiles*, hoc est, eos spe-
 ciatim,

Uuu u ;

ciatim,

ciatim, qui non arrogant sibi quidquam ex se posse. quippe sicut nomine Potentum intelliguntur hoc loco, qui longè plus suis se viribus posse credebant, quàm revera possent, ita nomine Humilium vice versâ ante omnes intelligi debent, qui coram DEO fatentur se nihil ex se posse. *Ego vir videns paupertatem meam. Th. 3. v. 1.*

4. Considera hanc dispersionem, & depositionem, quam DEUS exercuit in rebelles Angelos, factam esse unicè per magnum suum Angelum S. Michaëlem. Isto præ omnibus aliis usus est DEUS tanquam Archistratego suo ad debellandum exercitum tam copiosum, qualis erat ille Angelorum perverforum; quemadmodum etiam nunc illo utitur ad defendendam Ecclesiam suam contra eosdem jam factos perverfores: & rursus eo pariter utetur in fine Mundi occurturus crudeli bello, quod suscitabit Antichristus, cum nequicquam etiam ipse tentabit in terra, quod in Cælo non successit Luciferi, nempe ut à cunctis habeatur pro DEO: ita, ut in templo DEI sedeat ostendens se, tanquam sit DEVS. 2. Thess. 2. v. 4. Ideo dicitur in illa clade Angelorum contra se insurgentium fecisse potentiam in brachio suo, quia ad eos devincendos usus est brachio suo, usus est S. Michaë-

le. Iste profectò quavis occasione fit is, quo DEUS usus est tanquam ministro suo primario; & ideo quævis tempore eo etiam usum fuisse ut brachio suo. *In brachio virtutis tue dispergiam inimicos tuos. Pl. 88. v. 11.* Scio per brachium DEI in sacris paginis tempore intelligi Christum JESUM, juxta illud *Brachium Domini cui revelatum est Isa. 33. v. 1. Jo. 12. v. 38.* Ac Christus JESUS est brachium DEI caritative, quia idem fuit cum Patre, nominatim tantum, uti est cum suo Domino primus Minister, sed nominatim quoque: *Ego & Pater unum sumus Jo. 10. v. 30.* cum è contrario S. Michaël sit brachium DEI solum nominatim, tanquam Minister quoque primarius. Ut ut sit, ad ipsum usum currendum tibi est in omni negotio, maxime verò tempore tentationis, quia S. Michaël singulari quodammodo appellari verè potest brachium DEI ob hanc causam, quod DEUS illo fit usus, & adhuc utitur, ut semper usus sit ad fugandos damnos: *Michaël & Angeli ejus præstantur cum dracone. Apoc. 12. v. 7.* Ita est, omnes Angeli jam inde in obitio concurrebant ad prælium tantum, sed primus fuit S. Michaël, idcirco reliqui omnes, si bene obis ves, vocentur *Angeli ejus*, qui ipsi omnes sunt subiecti.

